

Arrest

nr. 293 329 van 25 augustus 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpsessesteenweg 187
1170 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2023.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. BUYTAERT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Urshel, in de regio Vladimirskaia van de toenmalige Sovjetunie. U verbleef sinds 2006 in Kursk waar u aan de slag ging in de vastgoedsector. U deed dit vanaf 2011 op zelfstandige basis.

U werd vanaf de periode 2013-2014 via anonieme telefoons afgeperst door onbekende bandieten. Zij wisten dat u veel geld verdiende met uw zelfstandige activiteiten en dat u enkele appartementen in uw bezit had. Vanaf 2014-2015 betaalde u hen één keer per drie maanden, of één keer gedurende een langere periode, een geldsom van 30 000 à 50 000 roebels.

U overhandigde hen dit geld op een afgesproken plaats. Omdat u een aantal keren niet op de afspraak was, kwamen ze ook twee of drie keren naar uw huis om het geld op te halen.

In 2015 diende u naar aanleiding van deze problemen een klacht in bij de politie. Er werd echter geen onderzoek opgestart naar aanleiding van uw klacht. U vroeg ook uw broer, die kolonel en vicepolitiehoofd was in Kursk, om hulp maar hij zei dat hij er zich niet mee zou bemoeien omdat hij zijn gezin niet wou riskeren, omdat u geen bewijzen had, en omdat hij heel goed wist over welke mensen het ging.

In 2016 begon u wat minder te werken omdat u uw zelfstandige activiteiten wou stopzetten of de omvang ervan wou verkleinen. De bandieten die u afpersten, bleven hiermee doorgaan en dreigden ermee dat uw dochter problemen zou kunnen krijgen. Uw dochter besloot in 2016 om naar aanleiding van deze bedreigingen te verhuizen naar Moskou waar ze samen met haar vriend woonde. Voorts vertelden de bandieten u dat ze u voor een bedrag van 500 000 roebels met rust zouden laten. Begin december 2017 verkocht u een van uw appartementen en u gebruikte het voorschot hiervan om hen 300 000 roebels te betalen. U vertelde hen dat u het resterende bedrag zou betalen eind januari 2018. Ze gingen hiermee akkoord in de hoop dat ze later meer van u zouden krijgen. U ging van 17 december tot 25 december 2017 op vakantie naar Israël en keerde vervolgens terug naar Kursk waar u zich opnieuw op hetzelfde adres vestigde. U bleef nadien anonieme telefoons ontvangen van de personen die u afpersten maar u beantwoordde deze niet meer.

U verliet Rusland definitief op 11 februari 2018 en reisde naar Israël. U vroeg er op 23 april 2018 asiel aan. Na uw asielaanvraag, verbleef u er op basis van een 'condition release' visum dat u elke maand diende te verlengen. In 2019 leerde u in Israël uw huidige Oekraïense partner – M., O. (CGVS [...]; O.V. [...]) – kennen. Hij beschikte er ook over een 'conditional release' visum. Omdat zijn status in 2023 niet meer werd verlengd, kwamen jullie op 10 juli 2023 naar België. Jullie dachten hier ook te kunnen trouwen.

U werd op de internationale luchthaven van Brussel Zaventem tegengehouden door de luchthavenpolitie omdat u zonder Schengenvisum het land trachtte binnen te komen. U werd de toegang tot het Belgisch grondgebied geweigerd en overgebracht naar het Transitcentrum Caricole. U diende op diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische instanties. Uw partner werd toegelaten op het Belgisch grondgebied en vroeg hier de tijdelijke beschermingsstatus aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Dit werd hem geweigerd en op 13 juli 2023 diende hij zelf een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw Russisch reispaspoort, uw 'conditional release' visum uit Israël, een notariële verklaring omtrent uw relatie met uw Oekraïense partner, en een aanvullende verklaring omtrent uw asielrelaas.

B. Motivering

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Iemand die het Belgisch grondgebied wil betreden, wordt geacht de wettelijke voorwaarden voor binnenkomst te kennen en na te leven. U wordt dus geacht er van op de hoogte te zijn dat u een duidelijk reismotief moeten hebben, alsook over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken. U voldoet hier niet aangezien u zonder Schengenvisum, hoewel u visumplichtig bent, België trachtte binnen te komen en dit omwille van andere doeleinden dan doeleinden waarvoor u een verzoek om internationale bescherming indiende. U verklaarde zich hier te willen vestigen en te trouwen met u partner gezien dit niet mogelijk is in Israël. Aldus heeft u gepoogd het Rijk te betreden door misleiding van de autoriteiten.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u bij een terugkeer naar Rusland vervolgd zal worden door de onbekende bandieten die u afpersten. Zij persten u af omdat zij wisten dat u veel geld verdiende met uw zelfstandige activiteiten in de vastgoedsector en omdat u enkele appartementen in uw bezit had.

Het CGVS meent dat er omwille van volgende redenen geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u doorheen de asielprocedure tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegde over elementen die aan de kern van uw asielrelaas raken.

Ten eerste, legde u doorheen de asielprocedure tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop uw problemen begonnen met de bandieten die u afpersten. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw problemen met de bandieten die u afpersten begonnen in 2016 of 2017 (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Dit valt moeilijk te rijmen met de verklaringen die u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aflegde over het begin van uw problemen. U stelde immers dat de personen die u afpersten voor het eerst naar u gebeld hadden in 2013 of 2014. U gaf hierbij aan dat u hen vanaf 2014-2015 één keer om de drie maanden of één keer voor een langere periode een bedrag van 30 000 à 50 000 roebels overhandigde (CGVS, pg. 10). Na confrontatie hiermee, verklaarde u dat ze in 2013-2014 een kleinere som geld eisten, dat ze later veel meer geld begonnen te eisen, dat u dit weigerde en dat ze u toen begonnen bedreigen (CGVS, pg. 17). Dergelijke uitleg overtuigt het CGVS niet. Het gegeven dat ze later grotere bedragen begonnen eisen, wijzigt immers niets aan de vaststelling dat u al vanaf 2013-2014 afgeperst werd door deze bandieten. Voorts kan er bezwaarlijk worden gesteld dat u deze problemen op dat moment niet belangrijk zou gevonden hebben of ernstig zou genomen hebben. U gaf immers zelf aan dat u al in 2015 naar de politie stapte om deze problemen aan te klagen (CGVS, pg. 12-13). Deze flagrante tegenstrijdigheid ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Redelijkerwijze kan er immers verwacht dat u doorheen de asielprocedure uniforme verklaringen zou afleggen over de periode waarin uw problemen begonnen met de personen die u afpersten waardoor u Rusland diende te ontvluchten.

Ten tweede, legde u tijdens het interview bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over het gegeven of de bandieten die u afpersten, bedreigingen hadden geuit ten opzichte van uw familie. U verklaarde hierover tijdens het interview bij de DVZ dat er een poging was geweest om uw familie te bedreigen maar dat u hen vertelde dat u geen contact had met uw ouders zodat ze hen met rust zouden laten (Verklaring DVZ, Vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Aangezien u hen expliciet zou verteld hebben dat u geen contact had met uw ouders zodat ze uw ouders zouden ontzien, kan hieruit enkel worden afgeleid dat deze bedreigingen ook gericht waren aan hen. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u echter op geen enkele wijze aan dat de bandieten die u afpersten in hun communicatie met u ooit bedreigingen hadden geuit ten aanzien van uw ouders. Toen u gevraagd werd aan wie ze bedreigingen hadden geuit behalve u, vermeldde u enkel uw dochter. Wanneer u vervolgens werd gevraagd of ze ooit iemand anders van uw familie hadden bedreigd, verklaarde u dat u het niet zo ver had laten komen.

Toen u gevraagd werd of ze ooit concrete bedreigingen hadden geuit via u aan het adres van uw ouders of uw broer, ontkende u dit tot tweemaal toe. Sterker nog, u gaf aan dat ze niet geïnteresseerd waren in uw ouders (CGVS, pg. 14). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, ontkende u in eerste instantie uw verklaringen bij de DVZ. Vervolgens gaf u aan dat u geen contact had met uw ouders om hun op die manier veilig te stellen (CGVS, pg. 18). Het louter ontkennen van uw verklaringen bij de DVZ en het nadien bijsturen van deze verklaringen, volstaat echter geenszins om deze tegenstrijdigheid te verschonen. Indien uw interview bij de DVZ hieromtrent werkelijk foutieve of incorrecte informatie zou bevat hebben, kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat u dit aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS zou aangekaart hebben toen u hierover bevestigd werd. U deed dit echter niet. Integendeel, u gaf aan dat het interview bij de DVZ goed verlopen was en dat uw verklaringen er in het Russisch aan u werden voorgelezen (CGVS, pg. 4). De vaststelling dat u bij de DVZ en het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegde over het gegeven of de bandieten die u afpersten, bedreigingen hadden geuit ten opzichte van uw familie, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte, legde u doorheen de asielprocedure inconsistente verklaringen af over het moment waarop uw dochter verhuisde naar Moskou. U gaf bij de DVZ aan dat u in december 2017 noodgedwongen het appartement van uw dochter verkocht. Vervolgens zei u dat u uw dochter verborg op een veilige plaats en dat u naar Israël op vakantie ging (Verklaring DVZ, Vragenlijst CGVS, vraagnr.

5). Dit staat in scherp contrast met wat u hierover verklaarde bij het CGVS. Tijdens het persoonlijk onderhoud bevestigde dat u in december 2017 een appartement verkocht, dat u het geld van het voorschot gebruikte om de afpersers te betalen, én dat u vervolgens naar Israël op vakantie ging (CGVS, pg. 10 & 11). U legde echter geen enkel verband tussen de verkoop van het appartement en de verhuis van uw dochter naar Moskou. Integendeel, u gaf aan dat zij al het jaar voordien, in 2016, was verhuisd naar Moskou waar ze bij haar vriend woonde (CGVS, pg. 8, 10, 14 & 15). Wat betreft het appartement dat u in december 2017 verkocht, verklaarde u dat het een éénkamerappartement was. Wanneer u gevraagd werd van wie, of voor wie het was, stelde u dat het van u was. U vertelde verder dat het leegstond en dat u het verhuurde (CGVS, pg. 14). Na confrontatie met deze inconsistentie, vertelde u dat u dit appartement had gekocht voor uw dochter omdat u dacht dat zij daar ging wonen, dat zij vertrok, dat ze het appartement niet meer wilde en niet meer in Kursk zou wonen (CGVS, pg. 18). U verschaft hiermee echter geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid, nl. het gegeven dat u bij de DVZ verklaarde dat uw dochter naar aanleiding van de verkoop van het appartement in december 2017 vertrok terwijl u bij het CGVS verklaarde dat uw dochter al in 2016 naar Moskou was verhuisd. Daarenboven is het opmerkelijk dat u postfactum – nadat u met de verklaringen die u bij de DVZ had afgelegd werd geconfronteerd – plots wel aangaf dat dit appartement voor uw dochter bedoeld was. Aangezien er u voorheen letterlijk werd gevraagd van wie of voor wie dit appartement was, kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat u dit dan al spontaan zou aangehaald hebben. Deze flagrante tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Aangezien de verhuis van uw dochter naar Moskou een rechtstreeks gevolg was van de bedreigingen die u kreeg, kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover éénduidige verklaringen zou afleggen doorheen de asielprocedure.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen om uw asielrelaas te staven. Er kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat u enige documenten zou kunnen voorleggen omtrent uw zelfstandige activiteiten die aan de basis van uw problemen met deze afpersers lagen – u verklaarde dat u in 2011 als zelfstandige begon te werken in de vastgoedsector, dat u redelijk veel geld verdiende en dat u drie appartementen in uw bezat had (CGVS, pg. 5 & 6) –, omtrent de klacht die u in 2015 indiende bij de politie (CGVS, pg. 12 & 13), en omtrent het appartement dat u in december 2017 verkocht om de bandieten die u afpersten 300 000 roebels te betalen (CGVS, pg. 10 & 11). Wanneer u gevraagd werd naar bewijsstukken omtrent uw bedrijfsactiviteiten verklaarde u niets bij te hebben en alles in Rusland achtergelaten te hebben. Toen aangedrongen werd om deze stukken zo snel mogelijk over te maken, zei u dat u eigenlijk geen contacten meer had in Rusland (CGVS, pg. 6 & 7). Verder verklaarde u geen bewijsstukken te hebben over de klacht bij de politie in 2015 omdat u niets had meegenomen toen u vertrok uit Rusland (CGVS, pg. 12 & 13). Wat betreft uw gebrek aan bewijs omtrent de verkoop van het appartement in december 2017, stelde u opnieuw alle documenten achtergelaten te hebben in Rusland (CGVS, pg. 15). Dergelijke uitleg, nl. dat u alles achter had gelaten in Rusland en geen contacten meer had in Rusland, is ruimschoots onvoldoende om uw gebrek aan stukken te verschoenen. Het gegeven dat u geen contacten meer hebt in Rusland, strookt immers niet met uw verklaringen over uw contacten met uw familie in Rusland. Zo verklaarde u dat u nog contact hebt met uw dochter in Moskou en met uw broer, die voormalig vice-politiehooft en kolonel was, in Kursk (CGVS, pg. 7 & 8).

Daarnaast kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u, indien u werkelijk uw land zou verlaten hebben omwille van een gegronde vrees voor vervolging en indien u werkelijk over zulke belangrijke documenten zou beschikken met betrekking tot uw bedrijfsactiviteiten, de klacht die u indiende en de verkoop van uw appartement in december 2017, alles in het werk zou gesteld hebben om deze documenten, hetzij in originele vorm of hetzij onder de vorm van een kopie of foto, te kunnen voorleggen. De vaststelling dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen om uw asielrelaas te staven, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw gedrag voor uw definitieve komst naar België niet in overeenstemming is met de vrees die u bij een terugkeer naar de Russische Federatie beweert te koesteren.

Zo is het in de door u geschetste context bijzonder vreemd en weinig logisch dat u nadat u het slachtoffer werd van afpersing in de periode 2013-2014 nog tot februari 2018 wachtte om het land definitief te verlaten. Uit uw verklaringen blijkt dat u vanaf 2013-2014 afgeperst werd door bandieten. U verklaarde tijdens het gehoor dat (i) deze bandieten dermate machtig zijn dat ze de macht hebben over de politie en dat het grote criminelen zijn (CGVS, pg. 9 & 13); (ii) u naar aanleiding van deze afpersing klacht indiende in 2015 maar u hiervoor geen bescherming kon krijgen bij de politie omdat u geen bewijzen of namen had (CGVS, pg. 12); (iii) uw broer, die op dat moment kolonel en vicepolitiehooft was in Kursk, zich niet wou bemoeien met deze zaak omdat hij zijn gezin niet wou riskeren, omdat u geen bewijzen had,

en hij heel goed wist over welke mensen het ging (CGVS, pg. 12); (iv) en u ook zelf aangaf dat het geen zin had om tegen deze personen een klacht in te dienen in Rusland (CGVS, pg. 13). Aangezien u op ernstige wijze afgeperst werd door machtige bandieten, u voor deze problemen geen bescherming kon krijgen van de autoriteiten, en zelfs uw broer – die nota bene kolonel en vicepolitiehoofd was in Kursk – zich hiermee niet wou bemoeien, kan er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u, gezien u hiertoe over de nodige financiële middelen beschikte – u gaf aan dat u in de periode 2016-2017 een bedrag van 100 000 à 200 000 roebels per maand verdiende (CGVS, pg. 6) – al veel sneller een poging zou ondernomen hebben om het land te verlaten nadat u in 2015 een klacht indiende bij de politie, en dat u hier niet jaren mee getalmd zou hebben. De uitleg die u hiervoor verschaftte – dat u hoopte dat het zou beter worden (CGVS, pg. 16) – staat niet in verhouding tot de door u voorgehouden feiten en vrees. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aansluitend dient te worden vastgesteld dat u in Israël bijzonder laattijdig een asielaanvraag indiende. U verklaarde dat u van 17 tot 25 december 2017 op toeristische reis naar Israël ging, dat u terugkeerde naar Rusland om uw appartement te verkopen, dat u vervolgens op 11 februari 2018 naar Israël afreisde, en dat u nadien nog tot 23 april 2018 wachtte om er een asielaanvraag in te dienen omdat u er een visum voor drie maanden had (CGVS, pg. 8, 9 & 12). Dergelijk gedrag is bijzonder vreemd en weinig logisch in de door u geschetste context. U verklaarde immers dat u voor uw vertrek naar Israël in december 2017 te horen had gekregen van de bandieten die u afpersten dat ze u voor 500 000 roebels met rust zouden laten, dat u een appartement verkocht en hen 300 000 roebels overhandigde, en dat u met hen afsprak om de resterende 200 000 roebel eind januari te betalen. U deed dit niet en in februari 2018 verliet u definitief het land (CGVS, pg. 10-12). Voorts werd eerder reeds aangegeven dat u werd afgeperst door machtige bandieten tegen wie het, zelfs volgens uw broer die een belangrijke functie bij de politie had, geen zin had om een klacht in te dienen (zie supra.). In dergelijke context, waaruit blijkt dat u bedreigd werd door machtige bandieten tegen wie het niet mogelijk was om bescherming te krijgen in eigen land, kan er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u reeds bij uw eerste vertrek naar Israël asiel zou aangevraagd hebben, dat u niet meer zou teruggekeerd zijn naar Rusland louter om een appartement te verkopen, en dat u na uw tweede vertrek niet nog een paar maanden zou gewacht hebben om er asiel aan te vragen. Het gegeven dat u bijzonder laattijdig asiel aanvroeg in Israël doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder kan nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over het handelen van de bandieten die u afpersten in de periode na uw terugkeer uit Israël in december 2017 en voor uw definitief vertrek naar Israël op 11 februari 2018 weinig aannemelijk zijn. U verklaarde dat u in december 2017 op toeristische reis naar Israël ging, dat u terugkeerde naar Rusland om uw appartement te verkopen, dat u zich opnieuw op hetzelfde adres in Kursk vestigde, en dat u op 11 februari 2018 definitief naar Israël afreisde (CGVS, pg. 8, 9 & 12). U bleef na uw terugkeer uit Israël anonieme telefoons ontvangen van de personen die afpersten maar u beantwoordde deze niet meer (CGVS, pg. 11). U gaf aan dat er behalve deze telefoontjes niets meer gebeurde in die periode (CGVS, pg. 12).

Dit is bijzonder vreemd en weinig logisch in door u geschetste context. Uit uw verklaringen blijkt immers dat deze bandieten dermate machtig zijn dat ze de macht hebben over de politie en u tegen hen geen bescherming kan krijgen in Rusland (zie supra.); dat zij voor u naar Israël vertrok 500 000 roebels van u eisten maar u hen slechts 300 000 roebels gaf (CGVS, pg. 10 & 11); dat u hen vertelde dat u het overige deel van het geld pas eind januari zou ontvangen (CGVS, pg. 10, 11); en dat zij voorheen meerdere malen naar uw huis kwamen wanneer u hen het geld niet op tijd kon afgeven (CGVS, pg. 12). In dergelijke context kan er dan ook redelijkerwijze verwacht dat de bandieten die u afpersten - aangezien u hun anonieme telefoons bewust negeerde en zij nog het aanzienlijke bedrag van 200 000 roebels van u verwachtten te krijgen tegen het einde van januari - voor uw vertrek op 11 februari 2018 verdere stappen zouden ondernomen hebben tegen u, en dat zij ten minste bij u thuis zouden langs geweest zijn om dit op te halen. Wanneer u gevraagd werd of zij na uw terugkeer uit Israël nog bij u thuis waren langs geweest, gaf u aan dat u hen een flinke som geld had gegeven, dat ze content waren en dat de verkoop pas eind januari rond zou zijn (CGVS, pg. 12.)

Dergelijke verschoning kan het CGVS niet overtuigen. Het loutere feit dat u hen een flinke som geld gaf, doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat u hun anonieme telefoons negeerde, dat zij nog het aanzienlijke bedrag van 200 000 roebels eisten van u, en dat zij dit verwachtten tegen eind januari, en dat u pas op 11 februari 2018 het land verliet. Bijgevolg ondermijnt deze vaststelling verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte, kan nog worden opgemerkt dat u een totaal gebrek aan kennis hebt over de bandieten die u bedreigden. Hoewel u aangaf dat dit grote bandieten betreffen die de macht hebben over de politie (zie supra.), dat het grote criminelen zijn (CGVS, pg. 13), en dat u over deze mensen gehoord had van andere zakenmensen (CGVS, pg. 13), kon u niet vertellen wat hun namen zijn, noch van waar ze afkomstig zijn, noch in welke regio ze actief zijn (CGVS, pg. 13). Dergelijke totaal gebrek aan kennis over de actoren door wie u vervolgd vreest te worden in geval van terugkeer naar Rusland is bijzonder vreemd en weinig logisch in de door u geschetste context. Aangezien u jarenlang door deze personen werd afgeperst en uw broer vicepolitiehoofd en kolonel was in Kursk, kan er immers redelijkerwijze verwacht dat u over zulke grote en machtige bandieten enige informatie zou kunnen verkrijgen. U verklaarde dat uw broer wel wist dat het om 'grote bandieten' maar dat hij hun identiteit niet kende. Dit valt niet ernstig te nemen. U verklaarde immers dat die personen ooit in de gevangenis hadden gezeten en dat zij een strafblad hadden (CGVS, pg. 13), waardoor het vrijwel onwaarschijnlijk is dat uw broer, gelet op zijn hoge positie bij de politie in Kursk, geen informatie zou kunnen verkrijgen hebben over hun identiteit, hun afkomst en de regio waarbinnen ze actief waren. De vaststelling dat u totaal onwetend bent over de bandieten die u jarenlang afpersten en bedreigden, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u tegen de huidige president, zijn beleid of politiek, en de oorlog in Oekraïne bent (CGVS, pg. 9). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u naliel dit asielmotief te vermelden tijdens het interview bij de DVZ. U verwees er immers enkel naar de problemen die u zou gekend hebben met de bandieten die afpersten. Dergelijke omissie doet op fundamentele wijze afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van dit asielmotief. Indien u werkelijk bij een terugkeer naar Rusland zou vrezen om vervolgd te worden door de autoriteiten omwille van het gegeven dat u tegen de president, zijn beleid of politiek, en de oorlog in Oekraïne zou zijn, kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat u dit reeds tijdens het interview bij de DVZ zou aangehaald hebben. Van een verzoekster om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten, en dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. **Bovendien haalde u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer naar Rusland, omwille hiervan problemen zou kennen.** Uit uw verklaringen blijkt immers dat u deze politieke opinie, zoals vele anderen in Rusland, niet publiek uit. U vertelde dat het niet zo is dat u op straat kwam om uw ongenoegen te uiten. U stelde dat het vanbinnen is dat u er tegen bent (CGVS, pg. 9). Wanneer u gevraagd werd wie er van uw politieke opinie op de hoogte is, stelde u verder dat u alleen daarvan op de hoogte bent (CGVS, pg. 16). Voorts kon u zelf ook niet aangeven waarom u, voor een politieke opinie die u niet publiek uit, problemen zou kennen bij terugkeer naar Rusland. Toen u dit gevraagd werd, herhaalde u immers louter dat u daar niet met een plakkaat stond dat u hiertegen was, en dat u het land gewoon verliet omdat u er geen bescherming kon krijgen (CGVS, pg. 16 & 17). Gelet op het voorgaande, maakt u niet aannemelijk dat u omwille van uw persoonlijke ongenoegen over het beleid van de Russische president en de oorlog in Oekraïne - dat u net zoals vele andere Russen voor zich houdt -, bij een terugkeer problemen zou kennen met de autoriteiten of vervolgd zou worden.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3, of reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 paragraaf 2 a) of b) of c) van de Vreemdelingenwet, kan worden vastgesteld.

U maakte na het persoonlijk onderhoud nog een tekst over aan het CGVS omtrent informatie die volgens u niet werd besproken tijdens het persoonlijk onderhoud. U heeft het in deze tekst over uw leven in Israël – u beweerde er op 24 april 2018 de vluchtelingenstatus verkregen te hebben maar u legt hieromtrent geen enkel objectief bewijsstuk neer (zie infra.) -, over uw politieke opinie over het beleid van Poetin en zijn oorlog in Oekraïne, en over het gegeven dat u Rusland had verlaten omdat u er afgeperst werd. Wat betreft uw politieke opinie en overtuiging, verklaarde u net zoals tijdens het persoonlijk onderhoud dat u de enige was die hiervan op de hoogte was en dat u uw politieke opinie niet wou opleggen aan iemand anders. Ten slotte, legde u uit dat u Israël verliet omdat de asielaanvraag van uw Oekraïense partner werd afgewezen. Het gegeven dat u louter herhaalt dat u Rusland verliet omdat u afgeperst werd, dat u bij terugkeer vervolgd vreest te worden omwille van uw politieke ongenoegen over het beleid van Poetin en de oorlog in Oekraïne, en dat u meer uitleg gaf over uw leven in Israël en de reden dat u Israël verliet, wijzigt op zich echter niets aan voorgaande vaststellingen waarin uitgebreid werd toegelicht waarom deze

elementen in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, doen ontstaan.

De documenten die u voorlegde, wijzigen evenmin iets aan voorgaande vaststellingen. Uw Russisch reispaspoort en een notariële verklaring omtrent uw relatie met uw Oekraïense partner, tonen enkel uw identiteit, uw herkomst uit Rusland en uw relatie met uw huidige partner aan die in deze beslissing niet worden betwist. Wat betreft uw 'conditional release' visum uit Israël, dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS op basis van een onafhankelijk, individueel en grondig onderzoek tot de conclusie kwam dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, en dat er omwille hiervan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld. Het loutere feit dat u in Israël asiel aanvraagde en daar over een 'conditional release visum' beschikte, wijzigt hier niets aan. Daarenboven kan uit uw 'conditional release' visum op zich niet worden afgeleid dat u in Israël van een internationale beschermingsstatus geniet. De informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier), stelt dat dit type visum een document is dat alle asielzoekers ontvangen terwijl hun aanvraag hangende is bij de Israëlische autoriteiten (Detention of Asylum Seekers in Israel, UNHCR Israël). De Hotline for Refugees and Migrants – een in 1998 onpartijdige organisatie zonder winstoogmerk opgericht om de rechten van migranten en vluchtelingen in Israël te verdedigen en mensenhandel te bestrijden – verduidelijkt in een artikel over tijdelijke bescherming in Israël dat het 'conditional release' visum betekent dat er voor de asielzoeker een uitzettingsbevel in behandeling is, maar de uitvoering van het bevel voorlopig uitgesteld is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van: *"In het enig middel voert verzoekster de schending aan van:*

"- Artikel 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; - Artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955) ;

- Artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 ;

- Materiële motiveringsplicht ;

- Zorgvuldigheidsbeginsel;

- Verbod van willekeur".

Verzoekster geeft een uitgebreid overzicht inzake de toepasselijke bepalingen en rechtsleer omtrent de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming.

Verzoekster stelt:

"Er is geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoekster klaagt aan dat in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op onwetendheid van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan.

Verzoekster stelt dat er geen rekening gehouden werd met het feit dat zij ten zeerste getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoekster merkt op dat zij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat zij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Zij stelt dat zij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die haar werden gesteld, maar meent dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten. Tevens voert verzoekster aan dat van haar niet kan worden verwacht dat zij allé elementen die zij aanvoert, bewijst. Zij benadrukt tenslotte dat het een essentieel rechtsprincipe is dat

kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoekster het feit dat het CGVS haar verklaringen zomaar ééenzijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig. In tegenstelling tot het CGVS beweert nam verzoekster wel degelijk op tijd de vlucht en diende hij zijn aanvraag in omwille van gegronde motieven. Dat hij daartoe enige tijd heeft gewacht kan hem niet worden verweten en doet geen afbreuk aan zijn vrees.

Verzoekster merkt op dat zij een relatie heeft met een onderdaan van Oekraïne en dat hij relaas dus ook verband houdt met dat van haar partner, de heer X (stukken 4 en 5). Minstens dient het dossier dan ook opnieuw naar het CGVS te worden verzonden zodat beide dossiers gezamenlijk kunnen worden behandeld. Het CGVS heeft hiermee geen rekening gehouden. In dat verband schendt het CGVS ook artikel 8 van het EVRM.

Voorts word er door het CGVS enkel navraag gedaan naar de situatie mbt Rusland en niet met betrekking tot Israël.

Wat betreft de beweerdde discpenatie van het CGVS dat er een andere beginndatum werd aangegeven bij het DVZ interview, dient er te worden opgemerkt vooreerst dat het DVZ interview het voorbereidend interview betreft dat een algemeen beeld dient te scheppen over het asielrelaas doch niet het doorslaggevend interview is en verzoekster de zaken kan verduidelijken en rechtzetten tijdens het CGVS interview. Dat zij stelde 2013-2014 ipv 2016-2017 heeft ermee te maken dat het in 2013-2014 kleinere bedragen waren die de bandieten vroegen aan verzoekster en het nadien grotere bedragen werden waardoor het risico zich verder concretiseerde. Wat betreft de bedreigingen aan haar familie is het zo dat haar familie niet werd bedreigd maar dat zij daar wel een ernstige vrees voor had. Met betrekking tot het appartement van haar dochter is het zo dat dit diende om haar dochter veilig te brengen. Dat zij geen documenten kan voorleggen van de bedreigingen door de bandieten is ook logisch nu die geen brieven schrijven en een klacht bij de politie niets uithaalt nu zij zelfs niet op de steun van haar broer kan rekenen die nochtans hooggeplaatst was bij de politie. Ook die verwijten van het CGVS gaan dus niet op. Hetzelfde geldt voor het indienen van haar asielaanvraag in Israël. Voorts heeft zij wel voldoende kennis over de bandieten in Rusland. Dat haar broer dit bovendien bevestigde is een zoveelste bevestiging daarvan.

Verzoekster haar grootste vrees is dat zij als partner van een Oekraïense onderdaan niet terug naar Rusland kan temeer nu zij tegen het Russische regime is. Zij legt daarover ook een verklaring neer (stuk 6) . Bovendien kan er van haar niet worden verwacht dat zij dit publiekelijk uit nu dit in Rusland zwaar wordt bestraft en zij derhalve met zekerheid zal worden vervolgd daarvoor. Het bovenstaande wordt bovendien bevestigd door objectieve informatie: [landeninformatie]

Alle reizen naar de gehele Russische Federatie worden afgeraden: zie Laatste update. [landeninformatie]”.

Na een verdere opsomming van bepalingen besluit verzoekster als volgt:

“7. Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat de vaststellingen door het CGVS niet van die aard zijn dat het CGVS de geloofwaardigheid van verzoekster in vraag kon stellen en overtuigt verzoekster dus wel degelijk dat hij een vervolging of een ernstig risico op schade riskeert. Hij toont bijgevolg aan dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, en/of een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet van die aard dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam.”

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

“Stuk 1: bijlage 25 verzoekster;

Stuk 2: vasthoudingsdocument verzoekster;

Stuk 3 : bestreden beslissing van het CGVS;

Stuk 4: Bijlage 26 partner verzoekster;

Stuk 5: samenwoningsrapport verzoekster en haar Oekraïense partner;

Stuk 6: verklaring verzoekster”.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest

te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoekster heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoekster beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoekster zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoekster heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoekster is komen vast te staan."*

4. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003, blijkt dat zij niet uitwerkt op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden door de bestreden beslissing.

In de mate dat verzoekster in het verzoekschrift (p. 16) stelt *"In onderhavig geval koestert verzoekster een gegronde vrees dat hij zal worden vervolgd omwille van zijn weigering gevolg te geven aan het vervoegen van Front 37"* blijkt uit het relaas dat deze zin een materiële vergissing betreft aangezien nergens melding wordt gemaakt van Front 37.

5. De bestreden beslissing motiveert op omstandige wijze waarom verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Na kennisname van de elementen in het dossier stelt de Raad samen met verweerder het volgende vast:

- verzoekster kan niet benadering de personen benoemen die haar afpersten, noch van waar ze afkomstig zijn, noch in welke regio ze actief zijn (CGVS, p. 13). Dergelijke gebrek aan kennis over de afpersers is niet aannemelijk, zeker mede in aanmerking genomen dat haar broer vice-politiehooft en kolonel was in Kursk zodat ze wel degelijk in de mogelijkheid was informatie te bekomen over haar afpersers;

- verzoekster brengt geen begin van bewijs bij inzake het asielrelaas: verzoekster brengt geen documenten bij ter staving van haar goed draaiende zelfstandige activiteiten sinds 2011 en het bezit van drie appartementen die de oorzaak zijn van de problemen met de afpersers (CGVS, p. 5 & 6), de klacht die zij in 2015 indiende bij de politie (CGVS, p. 12 & 13) en het appartement dat ze in december 2017

beweerdelijk verkocht om de afpersers 300 000 roebels te betalen (CGVS, p. 10 & 11). Verzoeksters uitleg voor het ontbreken van enig document, namelijk dat ze geen contacten meer heeft in Rusland, is strijdig met haar verklaringen dat ze contact heeft met haar dochter in Moskou en haar broer, een voormalig vice-politiehooft en kolonel (CGVS, p. 7 & 8). Verzoekster toont evenmin aan inspanningen te hebben gedaan teneinde haar relaas te staven met documenten;

- verzoekster verklaarde het slachtoffer te zijn van afpersing in de periode 2013-2014 maar verliet slechts in februari 2018 haar land van herkomst. Dergelijke houding is niet aannemelijk in acht genomen dat ze verklaarde dat (i) deze bandieten dermate machtig zijn dat ze de macht hebben over de politie en dat het grote criminelen (ii) ze wegens deze afpersing klacht indiende bij de autoriteiten maar geen bescherming kon krijgen bij de politie omdat ze geen bewijzen of namen had (CGVS, p. 12); (iii) haar broer, die op dat moment kolonel en vice-politiehooft was in Kursk, zich niet wou bemoeien met deze zaak omdat hij zijn gezin niet wou riskeren (CGVS, p. 12); (iv) zij ook stelde dat het geen zin had om tegen deze personen een klacht in te dienen in Rusland (CGVS, p. 13). Ingevolge de voorgehouden feiten en verzoeksters aanzienlijke financiële middelen is het niet aannemelijk dat ze na de klacht in 2015 bij de politie nog wachtte tot 2018 om Rusland te verlaten;

- verzoeksters asielaanvraag in Israël was laattijdig aangezien ze Rusland definitief verliet en op 11 februari 2018 naar Israël reisde waar ze alsnog tot 23 april 2018 wachtte om er een asielaanvraag in te dienen om reden dat ze een visum voor drie maanden had (CGVS, p. 8, 9 & 12);

- verzoekster legt tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop haar problemen begonnen met de personen die haar afpersten: (i) bij de DVZ verklaarde ze dat de problemen begonnen in 2016 of 2017 terwijl ze bij verweerder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde ze al vanaf 2013-2014 afgeperst werd door deze bandieten, (ii) in de mate dat verzoekster verklaarde dat ze de problemen toentertijd niet belangrijk vond, is dit strijdig met haar verklaring dat zij al in 2015 naar de politie stapte om deze problemen aan te klagen (CGVS, p. 12-13);

- verzoeksters verklaringen bij de DVZ en verweerder inzake de bedreigingen ten aanzien van haar familie door de personen die haar afpersten zijn inconsistent: bij de DVZ stelde ze dat er een poging was geweest om haar familie te bedreigen maar dat ze hen vertelde dat er geen contact was met haar ouders zodat deze met rust zouden worden gelaten (Verklaring DVZ, Vragenlijst CGVS, vraagnr. 5) terwijl ze bij verweerder verklaarde dat de bandieten niet geïnteresseerd waren in haar ouders (CGVS, p. 14);

- verzoekster is inconsistent inzake de verkoop van het appartement in Moskou aangezien ze bij de DVZ verklaarde ze dat in december 2017 noodgedwongen het appartement van haar dochter werd verkocht, haar dochter verborg op een veilige plaats en naar Israël op vakantie ging (Verklaring DVZ, Vragenlijst CGVS, vraagnr. 5) terwijl ze bij verweerder stelde dat ze in december 2017 een appartement verkocht, het geld van het voorschot gebruikte om de afpersers te betalen en vervolgens naar Israël op vakantie ging (CGVS, p. 10 & 11), evenwel zonder een verband te leggen tussen de verkoop van het appartement en de verhuis van haar dochter naar Moskou; dit klemt des te meer omdat ze bij verweerder ook verklaarde dat haar dochter al in 2016 verhuisde naar Moskou waar ze bij haar vriend woonde (CGVS, p. 8, 10, 14 & 15);

- verzoekster maakt evenmin aannemelijk een politiek motief te hebben, met name een verzet tegen de president, zijn beleid of politiek en de oorlog in Oekraïne (CGVS, pg. 9): (i) ze vermeldde dit asielmotief niet bij het interview bij de DVZ, (ii) verzoeksters verklaringen tonen aan dat zij haar politieke opinie, zoals vele anderen in Rusland, niet publiek kenbaar maakt of heeft gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het uiteengezette vluchtrelaas.

Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft.

Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen inzake het appartement in Moskou, het poneren van een vrees voor vervolging omwille van haar Oekraïense partner, het aanvoeren van veel algemene en niet op haar

persoon betrekking hebbende landeninformatie en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

Waar verzoekster verwijst naar haar Oekraïense partner, haar eigen verklaring in stuk 6 en artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolgning. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekster al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De toepassing of schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet dienstig aangevoerd. De eigen verklaring in stuk 6 betreft overigens een overzicht van verzoeksters situatie die zij in het kader van haar relaas bij verweerder en in voorliggend verzoekschrift opnam.

De verwijzing naar verzoeksters problemen in Israël en haar Oekraïense partner is evenmin dienstig aangezien verzoeksters vrees voor vervolging of ernstige schade moet onderzocht worden ten aanzien van haar land van nationaliteit, *in casu* Rusland.

6. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

De Raad herneemt te dezen dan ook de motivering die stelt:

“De documenten die u voorlegde, wijzigen evenmin iets aan voorgaande vaststellingen. Uw Russisch reispaspoort en een notariële verklaring omtrent uw relatie met uw Oekraïense partner, tonen enkel uw identiteit, uw herkomst uit Rusland en uw relatie met uw huidige partner aan die in deze beslissing niet worden betwist. Wat betreft uw ‘conditional release’ visum uit Israël, dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS op basis van een onafhankelijk, individueel en grondig onderzoek tot de conclusie kwam dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, en dat er omwille hiervan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld. Het loutere feit dat u in Israël asiel aanvraagde en daar over een ‘conditional release visum’ beschikte, wijzigt hier niets aan. Daarenboven kan uit uw ‘conditional release’ visum op zich niet worden afgeleid dat u in Israël van een internationale beschermingsstatus geniet. De informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier), stelt dat dit type visum een document is dat alle asielzoekers ontvangen terwijl hun aanvraag hangende is bij de Israëlische autoriteiten (Detention of Asylum Seekers in Israel, UNHCR Israël). De Hotline for Refugees and Migrants – een in 1998 onpartijdige organisatie zonder winstoogmerk opgericht om de rechten van migranten en vluchtelingen in Israël te verdedigen en mensenhandel te bestrijden – verduidelijkt in een artikel over tijdelijke bescherming in Israël dat het ‘conditional release’ visum betekent dat er voor de asielzoeker een uitzettingsbevel in behandeling is, maar de uitvoering van het bevel voorlopig uitgesteld is.”

7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS